MỘT

NGÀY NỒNG ẤM

Chiều tối thứ Sáu 24.11.23 ra ngoài có chút việc. Nhìn tuyết trắng xóa ngập cả sân vườn kèm theo mưa rả rích, gió lạnh lùa từng cơn. Chợt lo lắng dâng lên. Tôi thì thầm thưa với Đức Mẹ „ Ồ! Mẹ ơi! Thời tiết này sáng sớm mai sao chúng con đí?!

„Đức Mẹ phù hộ các giáo hữu“ lời nguyện mà cha linh hướng Dominique Trần mạnh Nam ít khi quên mỗi lần tới dự sinh hoạt với gia đình Cursillo. Mẹ luôn có đó phù hộ, yêu thương, săn sóc con cái Ngài trong mọi cảnh huống.

Lời thở than, tâm trạng lo lắng của tôi trước cảnh tuyết rơi ngập trời, nhiệt độ xuống thấp, chắc chắn Mẹ đã quan tâm trước khi tôi lo lắng. Chỉ sau đó vài giờ đồng hồ, tuyết đầy đường tan biến đâu cả. Tôi thì thầm cám ơn Mẹ.

Sáng sớm thứ Bảy, 25.11.2023 từ 4giờ00 sáng khi vừa thức giấc, việc đầu tiên là kéo mành sáo lên coi đường sá ra sao. Tâm trạng nơi tôi không khác các môn đệ ngày nào trước sóng gió trên biển hồ Galilê, hẳn Mẹ đã lắc đầu trách con „Sao con yếu lòng tin thế!“

Tôi băn khoăn lo lắng, sợ đường trơn trượt, nhưng sự có mặt của anh chị Thúy-Việt đúng hẹn trái với những lo lắng băn khoăn của tôi. 5giờ30 xe lăn bánh. Mẹ trách con chẳng oan chút nào, bởi lời thở than, lo lắng của con Mẹ đã đặc biệt quan tâm. Tay lái vững vàng của anh Việt, người thương của chị Trần thị Thanh Thúy, trong vòng tay yêu thương săn sóc của Mẹ, nhóm chúng tôi đã vượt hơn 300km xa lộ an lành. Trong tâm tình cảm tạ mến yêu, một tràng Mân Côi sốt sắng dâng lên Mẹ. Ngài đã đưa chúng tôi tới điểm hẹn sớm hơn mong đợi. Thả dốc xuôi theo con đường hẹp giữa rừng cây, những mét đường cuối cùng, chúng tôi đã tới tu viện thật sớm ngoài dự liệu. Nhìn đồng hồ trên Handy mới 8giờ30.

Ngắm khung cảnh tu viện tọa lạc giữa rừng cây, xa biệt mọi ồn ào, náo nhiệt của môi trường xã hội, một quần thể, một cơ sở nghe nói đã hiện diện trên ngọn đồi này cả sáu thế kỷ. Những màu áo dòng Biển Đức đã vắng bóng theo thời gian! Hiện nay chỉ có một số nhỏ quý cha, quý thầy cùng màu áo từ Việt Nam qua săn sóc `căn nhà cũ´. Lần đầu đối diện với một cơ sở rộng lớn, nhưng đó đây dễ nhận ra ngôi nhà đã thời gian dài `vắng chủ´, một dĩ vãng thiếu bàn tay săn sóc!

Từ bãi đậu xe nhìn qua khung cửa kính có ánh sáng yếu ớt của những ngọn đèn đã từng tồn tại và làm nghĩa vụ chiếu sáng qua sáu thế kỷ, thấp thoáng một số anh chị em Liên Nhóm Wiesbaden đang chuẩn bị cho Một Ngày Hội Ngộ.

Giã từ giá lạnh, cơn mưa rả rích bên ngoài bước vào nội thất của tu viện, chúng tôi không còn may mắn được gặp những màu áo dòng chiêm niệm ngày nào, mà thay vào đó, là lời chào thân thiện sẵn có, nụ cười tươi xinh đậm sắc hoa xuân dù đang là tiết đông giá lạnh, và vòng tay nồng ấm từ những con tim anh chị em gia đình Cursillo luôn sẵn sàng chuyển gửi tình yêu của Đấng là nguồn tình ấm nồng .

Sau tiếng chuông của chị Maria Vũ thị Thiên Ngân, người điều hợp chương trình, là lời chào của anh Giacôbê Bùi quang Dũng; tiếng tây ban cầm mời gọi sáu mươi con tim trong mong ước chuyển gửi Tình Thầy cùng hân hoan rộn ràng trong lời ca „Từ muôn phương ta về đây sánh vai lên đường…“. Tiếng hát nồng ấm chuyển gửi những giai điệu đời chứng tá vang lên từ những trái tim người trẻ si tình Giêsu, đến cả những bước chân không thể thiếu cái gậy như chị Elisabeth Nguyễn thi Tiết, và những thân cổ thụ hiện rõ nét thời gian qua hơn tám thập niên cuộc đời, nhưng trái tim vẫn non trẻ, nhịp đập Tin Mừng vẫn có sức thúc bách các anh chị cùng đồng hành với tuổi trẻ, con cháu trong hành trình chứng tá Tin Mừng.

Anh Đaminh Hoàng xuân Khánh, một cursillista trẻ từ khóa 37 Paris đã làm ngỡ ngàng gia dình Cursillo hiện diện với Rollo „Chân Dung Của Chúa Giêsu„ Anh đã hăng say dẫn mọi người chăm chú chiêm ngắm Chân Dung Thầy Chí Thánh, nhân ngày Phong Trào mừng kính Bổn Mạng.

Căn phòng với ánh sáng yếu ớt từ những ngọn đèn rất ư cổ kính, và lò sưởi cùng trạng thái nhuốm màu thời gian, giờ đây tất cả như đang được vực dậy, được thay thế từ ánh sáng Tin Mừng, từ những trái tim nồng ấm Tình Thầy chuyển gửi cho nhau.

Sau thời gian dài xa vắng, thời giờ giới hạn hôm nay không sao đủ cho những thao thức, chia sẻ còn đang muốn thương tặng nhau. Chị Thiên Ngân, MC ngày sinh hoạt, bất đắc dĩ phải mạn phép rút gọn giờ chia sẻ để mời anh chị em hâm nóng „Cục Than“ qua Thánh Lễ và giờ Bên Chúa Thánh Thể. Cùng trạng thái già cỗi của cơ sở, nguyện đường thật đẹp, nhưng cũng thật lạnh; ngoài áo ấm, Tình Yêu Giêsu là nguồn sưởi đã và đang có sức đánh tan không chỉ lạnh giá thể lý, mà Ngài đang cho chúng tôi nếm trải Nồng Ấm từ nối kết của những con tim đập cùng một nhịp.

Những bước chân trải dài trên hành trình muôn nẻo, hôm nay không chỉ được vực dậy, được bồi bổ bởi ân tình Thầy chuyển gửi qua những cánh tay nối dài, mà phần thể lý cũng được no đầy từ bữa ăn trưa đầy hương vị quê hương do chính bàn tay khéo léo của quý cha, quý thầy tu viện phục vụ. Những ly chè đậu, những trái nho chín mọng, cho tới những trái táo thơm ngọt cho phần tráng miệng khó át hương vị của món canh chua khéo tay, khéo nấu của quý cha, quý thầy. Đó đây xít xoa khen món canh chua nấu với cá ăn một lần mà nhớ mãi. Ai dám bảo quý cha, quý thầy sống đời chiêm niệm mà không có tài nội trợ.

Vượt đường xa hơn 300km giữa thời tiết lạnh giá cho MỘT NGÀY NỒNG ẤM, một ngày vực dậy „Cục Than Hồng“ đã và đang leo lét qua thời gian, quả cái giá chúng tôi phải trả chẳng sao sánh bằng.

„ Anh chị em ơi! Thuyền ta đâu? Lưới ta đâu? Ra khơi! Nào ta ra khơi!…“ Điệu hò, lời ca quyện tiếng đàn trong âm điệu thúc bách hành trình ra khơi của đời ngư phủ „ Lưới cá người“. Cha linh hướng Giuse, nhạc sĩ Ngọc Hân không chỉ gây phấn khích cho mọi người hiện diện, mà còn đưa anh chị em về với thao thức lời mời gọi của Thầy „Hãy ra chỗ nước sâu mà thả lưới” (Lc 5,4).

Thời gian trôi nhanh quá! Nhưng âm hưởng của MỘT NGÀY NỒNG ẤM đã để lại trong tôi, hẳn cũng trong “Gia đình mình“ một ngày đầy ân sủng khó quên.

Những ánh mắt luyến lưu đầy chân tình, những vòng tay tạm biệt như không muốn buông thả trong nối kết bởi tình Thầy đã để lại trong tôi hình ảnh sáng đẹp của đức ái, như bắt tôi phải hiểu ra, phải nhìn lại vóc dáng “Người môn đệ“ nơi bản thân và hành trình cuộc đời mình.

Ngôn từ hạn hẹp con chẳng sao diễn tả nổi Tình Thầy trao tặng qua anh chị em con, mà chỉ biết cúi đầu cảm tạ:

“Xin tạ ơn,
Con xin tạ ơn Chúa.
Mãi muôn đời con xin tạ ơn Chúa.
Đường (đời con) bao khó nguy ngập tràn,
Tình Ngài thương, con bước đi bình an…Vì đời con tất cả là hồng ân“

Trần nguyên Bình